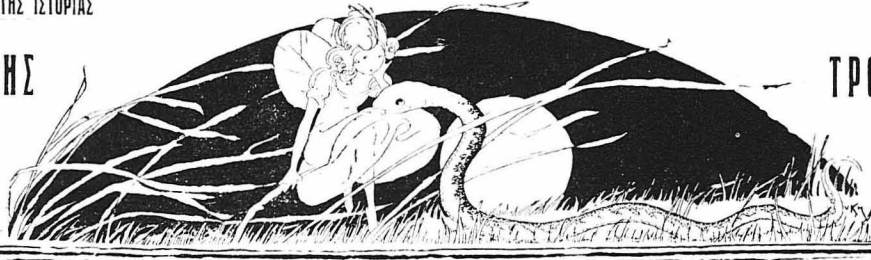


ΑΙ ΑΙΜΟΣΤΑΤΕΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΗΣ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ...



‘Η τελευταίες λέξεις του Δαντών. Αύτοθυσία υιού. ‘Η τρομοκρατία καί... οί παπάδες. «Πώς είνε δυνατόν νά μη πιστεύω στην κόλαση, αφού... σάς αντίκρῶω : !...» Πώς οί δεκαεπτά μελλοθάνατοι, έγιναν... δεκακοτά ! ‘Όπου κερταμεύεται ένα νέο παιδί αντίένός... γέρου κορσικανού !.. κ.λ.π. κ.λ.π.

‘Όταν ό Ιαντιόν, ό ποιητογράφος αυτός της Γαλλικής ‘Επαναστάσεως, καταδικάσθη από τούς Τρομοκράτας σέ θάνατο, λίγο πριν τοποθετηθή κάτω από τό λεπίδι της λαμητόμου, έρώσας στον δήμο και τού είπε :

— ‘Όταν κόψης τό κεφάλι μου, έννοσά σύμφωνα με την συνήθεια, νά τό δείξης στον κόσμο, γιατί, μά την αλήθεια θαροσά πώς... άζειει αυτόν τον κόπο !..

‘Απειρα είνε τά παραδείγματα καταδικών που δείξαν προσηρανές θάρρος και τόλην κατά την αίμοσταγή αυτήν περίοδο.

‘Ο Μπωλιέ, στή « Τ ο τ ο ο ρ ι κ ά Δ ο κ ι μ ι α » του, αναφέρει, μεταξύ άλλων και τού έξης καταλήκτικου γερονού :

Κάποιος γέρος είκοσι δύο έτών, όνοματι Κοουσό, κατώρθωσε, με χίλια δυό βάναια νά δωροδοκήση τούς φυλακας και νά εισδήσθ από κελιά του πατέρα του, που είχε καταδικασθεί σέ θάνατο από τό ‘Επαναστατικό Ακαστήριον. Τού έξήγησε πώς είχε προετοιμάσει τά πάντα για την δουλείαν του, και τόν έξώρισε νά φύγη. ‘Ο γέρος όμως, έξασθημένος από τά σωματικά και ψυχικά βιασιστήρια που είχε ύποσσει, άρηθήθηκε νά τόν άκοιούθησθ.

— Τότε, τού άπήρησεσ ό γέρος του θά πεθάνωσ κι’ σ’ ένό μαζί, γιατί έγω πάρεσ την άποφασή νά μη βγώ από δωμέα χωρίς ένό !

‘Ο πατέρας του άναγκάσθηκε νά ύποχωρήσθ, τά πόδια του όμως ήσαν τυμακισμένα και πορρωμένα και δεν μπορούσε νά βυθίσθ. Χωρίς νά χάσθ τότε χωροσ ό γέρος Κοουσό φούσεσ την γέρο πατέρα του και τόν μετέφερεσ έτσι κινδυνεύοντας από σιγήν σ’ σιγήν νά τονφρακίσθ, έως τά τέλη της πόλεως.

‘Εκεί μωόν άπέθανεσ. Είχαν σωθεί !..

Μεγάλο θάρρος δείξαν έσ’σθ, και πολλοί παπάδες. Οί τρομοκράται τούς κινυρόσαν με ξεχωριστή μαγιά. ‘Όλοι έβλεπαν καλά, τόν έπιαναν και χωρίς πολλές διαδικασίες, τόν οδηγούσαν στή λαμητόμο !

— Πιστεύεσ στήν Κόλαση ; ερώτησε κάποιος είνονικά ό πρόεδρος του ‘Επαναστατικού Ακαστηρίου τόν έγγυμείο τού ‘Ανιλιάτ.

— Πώς είνε δυνατόν νά μη πιστεύωσ, άπήρησεσ ό εγγυμείρος αφού άνή στή σιγήν... σάς αντίκρῶω : !..

Υπήρχαν όμως και άλλοι παπάδες σ’ όποιος ήσαν έτοιμοι νά άπαρηθούσ ως και τή θοροσεία τους άκόμη προσκεμμένον νά σωθούσ. Αύτοι όμως ανήθωσ... την επέθαναν χειρότερο’ απ’ τούς άλλους.

Πιστεύεσ στο Θεό ; ερώτησε κάποιος ό έπίτροπος Πωρρέν, έναν τέτοιο παπά.

— Ποιό λόγο... άπήρησεσ ό καταγεγέλιμετος κληρικός.

— Πέθανεσ, τότε, άθλιε, νά νά πός νά τόν γυροφίσης προσκοπικός ; οφθαλμίσθ ό έπασαι, έπίτροπος, και τόν έστειλε στή λαμητόμο...

Γιά νά λάβη κανείς μίαν ιδέα του τρόπου με τόν όλοτον ένηγοόντο οι θανατικές εκτελέσεις στην Γαλλία, τόν καιροσ της τρομοκρατίας, άρξεί τό έξης ανέκδοτο :

Μιά μέρα, ένας από τούς πράκτορας του Φονκέ Τερβύλ, πήγε στίς φυλακές του Λουξεμβούργου νά νά παραλάβη και νά ώδηγήσθ στο δήμο μιά φωνιάν, καταδικών.

Τά όνοματα τών μελλοθανάτων αυτών τού τά είχε σημειώσει ό ίδιος, ό Φονκέ—Τερβύλ σέ μιά κόλλα χαρτί. ‘Ο πράκτωσ λοιπόν, αφού συνεκέντησε στήν αλήθ της φυλακής όλους τούς εργαθίζοντες, άρχισε ν’ άπαγγέλλη τόν κατάλογο. Ένώ όμως ό κατάλογος άνέφερεσ τά όνοματα δεκακοτά καταδικών, δεν παρουσιάσθησαν παρά μόνο δεκαεπτά ! ‘Ο δεκάτος οφθός δεν άνήκεσ στούς κρατουμένους της φυλακής αυτής.

‘Ελα, όμως, που ό δήμος περίμενε νά τού παραδοθούσ δεκακοτά « κεφάλια » !.. ‘Ο πράκτωσ τότε βρόθηκε σέ μεγάλη άμηχανία και άρχισε ν’ ξινήν τό κεφάλι του... Αήθ τή στιγμή έτυχε νά περνώσ από μπρός του ένας νεαρός κατάδικος. ‘Ο πράκτωσ τόν ερώτασε και τόν ρώτησε πώς όνομάζεται.

‘Ο κατάδικος τού είπε τόνόμιά του. ‘Ο πράκτωσ, τότε χωρίς νά χάσθ χωροσ, έβησε τό όνομα τού άργώστου δεκάτου οφθόου μελλοθά νάτον από τόν κατά-

λογο, τού άντεκατέστρε με τό όνομα τού άντιχούσ νέου και αφού... «διώθθησ» έτσι τή δαιαγή, με ήραγή τή συνείδηση τόν ώδήγησε κι’ αυτόν μαζί με τούς δεκαεπτά άλλους καταδικούς, στον τόπο της εκτελέσεως !..

‘Αλλοτε πάλι, ένας τέτοιος πράκτωσ του Φονκέ Τερβύλ, μόλις εφθασε στην είσοδο τών φυλακών, ερώτασε κάποιον γέρο κατάδικο πενηντάροσ, πωών κορσικανό άξιοματικό. ‘Ο κατάδικος όμως αυτός, είτε γιατί δεν άκουσε τόνόμιά του, είτε γιατί είχε καταλήθει την τύχη που τόν περίμενε, δεν άνήρησεσ. Κάποιος παιδί τότε ως δεκαεπτά χρονών, ποί έπαξε με τό τότε τον στο προσέλιο τών φυλακών, άζογύγιασ νά φωνάξουν ένα όνομα που έρωτασε με τό δικό του, ερώτησεσ, άρηρημένο, μήπως τόν ζητούσε κανείς.

— Πώς σέ λένε ; τόν ερώτησεσ ό πράκτωσ, που βιαζόταν νά τελειώσθ πριν ώρα άοχύτερα.

‘Ο μικρός είπε τ’ όνομά του.

— ‘Όμοια ! ‘Εσένα ζητούμεσ... Άκοιούθησεσ με !.. ερώτασε ό πράκτωσ.

Κι’ έτσι, από μίαν άπλή άφηρημάδα, τό άμοιοσ αυτό παιδί τών δεκαεπτά χρονών εξαγορατούήθηκε στή θέσθ του γέρου κορσικανού !..

Μεταξύ τών άλλων καταδικών —διηγείται ό Μπωλιέ— συγκατελέχοντο και ή ένό γοφές δοκασος ντε Νοάϊ και νι ‘Αγεσ. ‘Η πρώτη απ’ αυτές ήταν άπάνω από οφθοντασιών έτών, και σκεδόν έντελέως κούρη. Μόλις μπορούσε νά πέρνη τά πόδια της. Κι’ όμως, ήταν άναγκασμένη νά πληρώη μαζί με τούς άλλους καταδικούς στο «νοσούτο», κομβάλωντας μόνη της την έδληνη καρβάνα της και τό τεκεκεμένο ποτήρι της. Τό νοσούτο της φυλακής ήταν ελάχιστο, κι’ οι πετασμένοι καϊδάκοι σπορρωνιαν μεταξύ τους, πούσ νά προσθήσθ νά προστάσθ σιγά. ‘Η γοφά δοκασος σπορρωνόταν τόσο βάναισα από τούς άλλους φυλακισμένους, ώστε πολλές φορές... έπεφεσ στή γή προς μεγάλη θρημθία τών δεμοφυλάκων ! ‘Εννοσιται, πώς, μ’ αυτά και μ’ αυτά, εφθανε πάντα τελευταία στο κοινό τραπέζι. ‘Ο δεμοφυλάκας τότε την άρπαξε απ’ τό χροσ και, νά νά χάμη νά γελάσθν ό σναδέλιόσ την, αφού στή...σπορφογούσεσ δυό — τρεις φορές, την εκάθθεσ κατόπι τού σκαρι της, δίοντάς της και... από μιά « οφροσιά » !

Κάποτε, ή φτωχιά ή δοκασος, ζαλομένη από τό σπορρωγούσιμα, και θαροφόντας πώς ό δεμοφυλάκας της είχε μιλήσει, τόν ερώτησεσ με τή συνειθισμένη της εγγένεια :

— Πώς είπατε ;

— Είπα γοφά—καρκαζά, πώς εδθσ δεν έχεις τούς βηγοίτες σου ! της άπήρησεσ αυτός. Στοιμώσθσ στή στή γυνιά, και ταιμοδιά !

Κι’ ένθ σ’ άλλοι δεμοφυλάκας σκαζάν στα γέλοισ με τό « πνεύμα » του σναδέλφουσ του, αυτός, με μιά γροθιά, την έρωξε, μσοσπτόληνη, σ’ ένα σκαμνί...
X

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΠΕΘΑΝΗ...

‘Ο σύζυγος μανιώθης μπεκοφής μεθοσκοπέεσ διαρκώς και κάθε φορά που γυρίζεσ στο σπίτι του, ή γυναίκα του τού κάνει τρομερές σκηνές. Τό ίδιο συμβαίνει κι’ άπόψε. ‘Ο σύζυγος γύρισε μεθυμένος, και ή σύζυγος μανίναται :

— Παληγάνθρωπε, δέν νερόπεσαι, δέν με λυπάσαι !.. Θέλεισ νά με πεθάνωσ μ’ αυτό σου τό έλλίτωμα !..

— ‘Όχι, βρέ γυναίκα, πούσ σου είπεσ τέτοιο πράγμα ; της λέει με ύφος στενοχωρημένο.

— Πώς δχι ; Θά πεθάνω σου λέω απ’ τήν στενοχώρια μου ! Θά πεθάνω !..

— ‘Α έτσι ; λέει ό σύζυγος. Στάσου, τότε, μιά στιγμή. Και ξαναρωθόντας τό καπέλο του ετοιμάζεται νάδγη πάλι. Έξω.

— Πού πές ; ρωτάει ή γυναίκα του.

— Πάω νά πιώ δυό ποτηράκια στην ύγεια σου γιά νά μην πεθάνωσ !..

